

danne Omstændigheder bliver der ikke Brug for at indføre Varer eller for saa stor en Seddelbeholdning. Dersom den Tid kommer igen, da Verden viser Opgang og Forbedring af det økonomiske Liv, saaledes at Industrien og vort Næringsliv i det hele skal til at fungere, og vi skal indkøbe Raaprodukter fra Udlandet, skal det nok vise sig, at Kronen gaar ned igen, for saa kommer netop den Tid, da vi skal lægge Beslag paa fremmed Valuta, skal indkøbe denne til at dække vore Vareindkøb med. Et Bevis derpaa har vi faaet i de allersidste Dage; da Kronen allerede er i Tilbagegang, fordi man naturnødvendigt har maattet gøre de Indkøb, som Vinteren kræver af Kul og forskellige andre Ting, der skal bruges til at imødegaa Vinteren med.

En af de ivrigste Talsmænd for den Politik, at man skulde lade det hele gaa, som det bedst kunde, man skulde ikke forsøge paa ved Statsforanstaltninger at gribe ind, er den højtærede Landbrugsminister Hr. Madsen-Mygdal. Min Partifælle det ærede Medlem Hr. Vilh. Rasmussen har allerede citeret nogle af de Udtalelser, den højtærede Landbrugsminister har fremsat i „Berlingske Tidende“, der gik ud paa netop dette, at man fra Samfundets Side skulde undlade at gøre Indgreb, det vilde være til Gavn for vort Land, vore Varelagre er fyldte, vort Hovederhverv har omtrent bevaret samme Produktionsevne, som det havde før Krigen, og der foreligger Mulighed for en stor Handelsvirksomhed, og han bebudede, at dersom man ikke kvalte disse Muligheder ved at foretage Indgreb paa Grund af en Panikstemning, skulde det nok vise sig, at det hele kom i god Gænge igen. Den første Gang, jeg havde Lejlighed til at høre den højtærede Landbrugsminister udtale sig, var ved et Møde i Nørresundby. Han udtalte da bl. a., at noget af den Skade, Krigen havde bragt os, var dette, at den havde ført for mange Dilettanter ind i dansk Politik. En af de sletteste Dilettanter, der er ført ind i dansk Politik af Krigen og de Begivenheder, der er fulgt med, er efter min Mening Landbrugsminister Madsen-Mygdal. Hans Politik hviler paa den hundreaarige Manchester-Teori om den frie Konkurrence som den eneste Regulator i Udviklingen. Han har glemt, at siden de Teorier blev taget i Brug i Samfundet, er der sket en næsten aarhundredlang Udvikling, og det, der er foregaaet i denne Tid, er netop det, at det er bevist, at den frie Konkurrence som eneste Samfundsregulator kun fører til Fordærv og Ødelæggelse, specielt naturligtvis for Arbejderstanden, for de fattigste i Sam-

fundet. Da han ikke selv havde Kendskab til disse Ting, men nu som Landbrugsminister har paataget sig den ansvarsfulde Opgave, der følger med hans Stilling, saa var det paa sin Plads, om han søgte at indhente det forsømte og blive klar over, hvorledes denne Udvikling er foregaaet, og hvorledes den frie Konkurrence har yttret sig. Jeg kan i saa Henseende henviser ham til en Udtalelse, der faldt paa det interparlamentariske Delegeretmøde i København i 1921 fra det ærede Medlem af Landstinget, Børskommissær Julius Schovelin; det er ikke min Partifælle, og de Udtalelser, han fremsatte, kan derfor heller ikke betragtes som fremsat for at give vort Parti Medhold i dets Standpunkter, men de maa opfattes som Udtryk for den Overbevisning, han er kommet til ved sit Arbejde paa det socialøkonomiske og det politiske Omraade. Efter at have paavist, at det i Versaillestraktaten er slaaet fast, at Arbejdet ikke maa betragtes som en Vare eller Handelsartikel, tilføjer han, at det er interessant at se, hvorledes et helt Aarhundredes Udvikling er naaet tilbage til sit Udgangspunkt, det, der betegnes ved, at Manchestersystemet, den frie Konkurrence, blev ført igennem; det skete jo netop, siger han, under Slagordet: Arbejdet er en Vare som alle andre og maa som Følge deraf finde sig i at underkastes Frikonkurrencens Vilkaar. Dette er rigtigt, saaledes var Forholdene. Men det, som nu er sket, er, at man rundt om i Verden, hvor Statsmænd samles for at drøfte, hvad der bør ske i Fremtiden, er paa det rene med, at den Teori gaar det ikke længere an at forfægte, den er ikke i Stand til at bære over de Vanskeligheder, vi for Tiden befinder os i, og være Grundlag for en sund og god Samfundsudvikling. Hr. Schovelin oplyser os endvidere om, hvad der er Grunden dertil. Det er Reaktionen fra Arbejderbefolkningens Side imod, at Arbejdet saaledes bliver behandlet som en Vare, der kort sagt har været hele det 19de Aarhundredes sociale Historie. Men hele denne det 19de Aarhundredes sociale Historie er gaaet aldeles sporløst hen over den højtærede Landbrugsminister og hans Tilhængere. De har slet ikke set, hvad det er, der er foregaaet, og de mener fremdeles, at det er deres Politik, der kan redde os ud af det Uføre, vi befinder os i. Det var den radikale Regering, der underbyggede, siger man, den Udvikling, der foregik under Krigen, og altsaa bevirkede, at Seddelmængden maatte forøges o. s. v. Hvorledes man vil være i Stand til at bevise det, ved jeg ikke, men det var saaledes, at der baade